

РЕШЕНИЕ

№ 277

гр. Пловдив, 07.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Вера Ив. И.а

Членове: Катя Ст. Пенчева
Тодор Илк. Хаджиев

при участието на секретаря Мила Д. Тошева
като разгледа докладваното от Катя Ст. Пенчева Въззивно търговско дело № 20225001000132 по описа за 2022 година

Производството е въззивно по реда на чл.258 и сл. ГПК.

С решение №260469/16.12.2021г., постановено по търг. д. №706/2020г. по описа на Окръжен съд Пловдив, е отхвърлен предявеният от Я. Г. Я. против ЗАД „А.“, ЕИК ***** – С., иск за заплащане на сумата 50 000лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, болки и страдания, преживени в качеството му на племенник, от смъртта на Г. Н. Р., починал на 06.11.2015г. вследствие на ПТП, причинено виновно от Й. ЕНЧ. П. от гр. П., при управление на товарен автомобил марка М. с рег. № *****, ведно със законната лихва върху посочената главница, считано от 06.11.2017 г. до окончателното плащане. Я. Г. Я. е осъден да заплати на ЗАД „А.“ направените по делото разноски в размер на 220лв. Я. Г. Я. е осъден да заплати по сметка на Окръжен съд Пловдив сумата 2 000лв., държавна такса, както и 1000лв. разноски, заплатени от бюджета на съда. Решението е постановено при участието на Й. ЕНЧ. П. в качеството му на трето лице-помагач на ЗАД „А.“, ЕИК *****.

Решението е обжалвано от ищеца в първоинстанционното производство – Я. Г. Я.. Счита, че решението е неправилно, немотивирано и постановено в

противоречие с материалния закон. Изложени са съображения, че обжалваното решение не е съобразено със задължителната съдебна практика – Тълкувателно решение №1/21.06.2018г. на ВКС по т.д. №1/2016г. на ОСНГТК, като съдът е направил неправилна преценка относно особено близката и изключителна по своя характер връзка между ищеца и починалия му вуйчо. Твърди се, че в тази насока първоинстанционният съд не е съобразил депозираните по делото гласни доказателства, които доказателства са коментирани във въззивната жалба. Иска се отмяна на решението и постановяване на друго, с което исковата претенция да бъде уважена изцяло. Претендират се сторените по делото разноски.

В срока по чл.263 ал.1 от ГПК е постъпил отговор от въззиваемата страна ЗАД „А.“ АД, с който се оспорва изцяло подадената въззивна жалба. Поддържат се възраженията, изложени в отговора на исковата молба по основателността на иска. Счита, че приетото в ТР №1/21.06.2018г. по тълк.д. №1/2016г. на ОСНГТК на ВКС е неприложимо към настоящия случай, доколкото застрахователният договор е сключен и застрахователното събитие е настъпило преди приемането му и в този смисъл липсва покрит застрахователен риск. Наведени са и доводи, че ищецът не е от кръга на лицата, които имат право да получат обезщетение за неимуществени вреди вследствие смъртта на близък родственик, тъй като не са налице предпоставките, визирани в ТР №1/2016 г. на ОСНГТК на ВКС. Позовава се и на лимитите, установени с пар.96 от ПЗР на КЗ. Въззиваемата страна претендира сторените по делото разноски – юрисконсултско възнаграждение.

Третото лице – помагач Й. ЕНЧ. П. с писмена молба изразява становище, че въззивната жалба е неоснователна.

С въззивната жалба и с отговора на същата, не са предявени доказателствени искания.

Въззивната жалба е допустима, като депозирана в законоустановения срок от надлежна страна и с предписаното от закона съдържание.

Съгласно чл.269 от ГПК, въззивният съд проверява правилността на първоинстанционното решение само в рамките на релевираните оплаквания, а служебно следва да ограничи проверката си само за валидност, допустимост на решението в обжалваната част и спазване на императивните норми на материалния закон.

Обжалваното решение е постановено по предявен иск с правно основание чл.226 ал.1 от КЗ /отм./.

Ищецът в първоинстанционното производство – Я. Г. Я., е изложил фактически твърдения за наличие на предпоставките по чл.226 ал.1 от КЗ /отм./, а именно: На 06.11.2015г. вследствие на ПТП, причинено виновно от Й. ЕНЧ. П. от гр. П., при управление на товарен автомобил марка М. с рег. № *****, е починал Г. Н. Р. – негов вуйчо. Описан е механизмът на ПТП. По случая било образувано досъдебно производство, а с влязла в сила присъда №33/11.04.2017г. по НОХД №2649/2016г. на ОС Пловдив Й.П. е признат за виновен за извършеното от него престъпление по чл.343 ал.3, пр. последно, буква „б“, пр. първо, във вр. с ал.1, б. „в“, във вр. с чл.342 ал.1 от НК. Изложени са твърдения за създадена изключително близка емоционална връзка между починалия Г. Р. и ищеца. Г. Р. е нямал свои собствени деца, а ищецът фактически е бил отгледан от своя вуйчо, който към момента на раждането на Я.Я. е бил на 15 години. Внезапната смърт на Г. Р. се отразила много негативно, променила изцяло живота на ищеца, изпаднал в депресивно настроение, тревожност и безпокойство, като с времето тежката загуба не била преодоляна.

Отговорността на ответника се ангажира с наличието на валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ за товарния автомобил. Искането, с което е сезиран съдът, е да се постанови решение, с което ответното дружество да бъде осъдено да заплати на ищеца обезщетение за претърпени неимуществени вреди страдания от смъртта на неговия вуйчо, в размер на 50 000лв., ведно със законната лихва, считано от 06.11.2017г. до окончателното плащане.

В постъпилия в срока по чл.367 ГПК отговор от ответника ЗАД „А.“ АД се оспорва предявеният иск. Относимите към въззивното производство възражения по основателността на иска се съдържат в отговора на въззивната жалба, посочени по – горе.

По делото е конституиран като трето лице-помагач на ответното дружество Й. ЕНЧ. П., който е оспорил предявения иск.

При така посочените твърдения и възражения на страните, съдът намери за установено следното:

Претенцията е за репарирание на вреди при условията, визирани в

чл.226, ал.1 от Кодекса за застраховането /отм./, съгласно която увреденият, спрямо който застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя. В чл.226, ал. 1 от КЗ /отм./ е признато право в полза на увреденото лице, спрямо което застрахованият по разглеждания вид застраховка е отговорен по правилата на чл.45 и сл. от ЗЗД, да предяви пряк иск срещу застрахователя за заплащане на дължимото обезщетение. За да се ангажира отговорността на застрахователя по чл.226 ал.1 от КЗ /отм./, е необходимо към момента на увреждането да съществува валидно застрахователно правоотношение, породено от договор за застраховка „Гражданска отговорност“, между прекия причинител на вредата и застрахователя. Наред с това, следва да са налице и всички кумулативни предпоставки от фактическия състав на чл.45 от ЗЗД, пораждащи основание за отговорност на прекия причинител – застрахован, спрямо увредения за обезщетяване на причинените вреди – а именно: да е причинена вреда, тази вреда да е причинена виновно, същата да е резултат от противоправно поведение, наличие на причинна връзка между противоправното поведение и причинената вреда.

За да отхвърли иска по чл.226 ал.1 от КЗ /отм./, първоинстанционният съд е приел, че от депозираните по делото гласни доказателства не са установени предпоставките, посочени в Тълкувателно решение №1/21.06.2018г. на ВКС по т. д. №1/2016г. на ОСНГТК – не може да се направи извод за силна привързаност, надхвърляща по интензитет и времетраене нормално присъщите за родствената връзка болки и страдания, че по делото не е доказано съществуването на особено близка трайна и дълбока емоционална връзка между ищеца и загиналия при процесното ПТП, доколкото близостта между тях е била обичайна, характерна за конкретния вид родствени връзки.

Изводите на първоинстанционния съд в тази насока са направени при неправилна преценка и анализ на депозираните по делото гласни доказателства и не се споделят от настоящата инстанция.

А гласните доказателства – показанията на свидетелите П. Р. и М. П., сочат на действително създадена трайна емоционална връзка между пострадалото лице и неговия племенник – ищец по делото.

От показанията на свидетеля П. Р. – първи братовчед на Г. Р., се

установява, че ищецът и починалият му вуйчо са били в изключително близки отношения, обусловени не само от роднинската им връзка. Свидетелят П. Р. е почти връстник на Г. Р., а освен това домът му е в непосредствена близост с дома на починалия и ищеца и притежава непосредствени впечатления от отношенията между двамата и от периода на детството на Я.Я.. Свидетелят установява, че, когато Я. е бил на 8 месеца, семейството му е било напуснато от бащата и „Я. не познава баща си“, а е отгледан от Г. Р.. Към онзи момент Я. и майка му са живеели в едно домакинство с Г. Р. и са се отделили в собствена, но непосредствено близка къща, когато Г. се е оженил /преди 20 – 25 години/. Бащинските грижи по отношение на Я. са били изцяло поети от Г., а в зрялата възраст на Я. двамата са закупили селскостопански машини и заедно са работели. Починалият Г. Р. е нямал собствени деца. Свидетелят депозира показания, че и в зрялата си възраст ищецът е бил много привързан към вуйчо си и тежко е приел неговата загуба.

В същия смисъл са и показанията на свидетеля П. – приятел на дъщерята на ищеца. Вярно е, че този свидетел е в млада възраст и показанията му относно предходни отношения между ищеца /в неговата детска възраст/ и починалия Г. се основават на разказаното му от семейството. Като близък на семейството обаче притежава непосредствени впечатления за отношенията между ищеца и неговия вуйчо преди смъртта на последния. Свидетелят депозира показания за наличие на много близки отношения между двамата, доколкото Г. е нямал собствени деца, за чести контакти помежду им и чести гостувания в съседните къщи. Свидетелят П. установява, че ищецът „доста емоционално“ възприел смъртта на своя вуйчо и понастоящем преживява този факт трудно, като относно тази загуба свидетелят прави паралел със загубата от смъртта на собствената си майка и обяснява, че по този начин Я. възприема смъртта на своя вуйчо – т.е. – като смърт на родител.

В друга посока са показанията на свидетелката Я. Р. – съпруга на Г. Р., посочена от ответника. Същата твърди, че през последните години съпругът ѝ и Я.Я. не са поддържали контакти. Депозира неотносими към спора показания, че грижи за Г. Р. е упражнявала само нейната дъщеря /доведена дъщеря на Г. Р./. От показанията на тази свидетелка обаче става ясно за създадени влошени отношения между нея самата и семейството на Я.Я., поради което възниква съмнение за тяхната предубеденост. Друго основание

за предубеденост на нейните показания е фактът на водено друго дело от нейната дъщеря срещу същия ответник за застрахователно обезщетение /по този повод тези гласни доказателства са поискани от ответника в по-късен момент – ОСЗ от 31.05.2021г./

Ето защо, като непосредствени и убедителни, изцяло съвпадащи, съдът кредитира показанията на свидетелите П. Р. и М. П. – и като на незаинтересовани от изхода на делото лица. Тези гласни доказателства водят до извода, че създадената емоционална връзка между ищеца и починалия му вуйчо е така силно изразена, че представлява „изключение“ и надхвърля пределите на традиционно установената фамилна близост за посочения вид родствена връзка. Това изключение е в резултат от особени житейски обстоятелства и ситуация, които са станали причина между починалия и неговия племенник да се породи особена близост. Особената близост не е само сходна, но изпълваща отношенията между родител и дете, доколкото Г. е подпомагал своята сестра при отглеждането на ищеца в неговата детска и ранна възраст, а и Г. Р. е нямал собствени деца, което е способствало за създаването на по-близка връзка между двамата от традиционно установената между вуйчо и племенник. В случая са установени не само традиционните близки отношения между вуйчо и племенник, но и други традиционни за българския бит отношения, при които, отношението и грижите на вуйчото към племенника, са ако не заместващи, то поне дублиращи родителските – бащините грижи и отношение. Поради това неочакваната смърт на родственик се е отразила и изключително неблагоприятно върху състоянието на ищеца, според гласните доказателства.

Следователно в случая действително са установени анализирани с Тълкувателно решение №1/21.06.2018г. на ВКС по т.д. №1/2016г. на ОСНГТК предпоставки - наличието на трайна и дълбока емоционална връзка между починалия и ищеца. Именно в тълкувателното решение е посочено, че от гледна точка на чл.52 ЗЗД е справедливо и други лица, извън най-близкия семеен и родствен кръг, да могат да получат обезщетение за неимуществени вреди, ако са създали с починалия постоянна, трайна и дълбока емоционална връзка, заради съдържанието на която търпят морални болки и страдания от смъртта му, сравними по интензитет и продължителност с болките и страданията на най-близките. Това е в синхрон и с процеса на създаването и

изграждането на правната система на правото на Европейския съюз и водещата роля на Съда на ЕС в този процес, което е наложило осъвременяване на съдебната практика. Тук следва да се извърши преценка и относно приложението на наднационалното право. Според прокламираното в чл.13 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи „право на ефективни правни средства за защита“ - всеки, чиито права и свободи, провъзгласени в тази Конвенция, са нарушени, има право на ефикасни правни средства за тяхната защита пред съответните национални власти. Обективната преценка на родствената връзка и житейската близост между лица от по-широк роднински кръг не може да изключи наличието на морални болки и страдания от загубата на близък. Освен близките, роднините по права или съребрена линия, всяко лице, което може да докаже съществуването на действителна, трайна, емоционална връзка с починалото лице, може да поиска и получи обезщетение за неимуществени вреди. Лицата, претендиращи обезщетение, следва да докажат съществуването на действително близки емоционални взаимоотношения с жертвата, каквито в случая са установени. В съответствие с посоченото разбиране Европейският съд по правата на човека е постановил редица актове, с които признава правото на по – широк кръг лица /освен най-близкия – родители, съпруг, деца/ да предявят претенции за репарирание неимуществени вреди вследствие смъртта на техен близък. По делото *Y. v. T.* - 63/1997/847/1054 съдът е приел, че право на обезщетение има и племенникът на починалото лице. Според Съда „органите по Конвенцията [Комисията и Съда] в тяхната практика винаги и безусловно са приемали, че родител, брат или сестра, или племенник на лице, за чиято смърт се твърди, че ангажира отговорността на ответното правителство, могат да твърдят, че са жертва на твърдяно нарушение на член 2 от Конвенцията, дори когато най-близките роднини, като децата на починалото лице, не са подали жалба“.

Ето защо следва да се приеме, че ищецът е активно материалноправно легитимиран да получи обезщетение за причинените му неимуществени вреди от смъртта на своя вуйчо, с оглед разрешението, дадено в Тълкувателно решение №1/21.06.2018г. на ВКС по т.д. №1/2016г. на ОСНГТК. Според цитираното тълкувателно решение материално легитимирани в гражданския процес да получат обезщетение за неимуществени вреди от причинена смърт на техен близък са лицата, посочени в Постановление №4 от 25.05.1961г. и

Постановление №5 от 24.11.1969г. на Пленума на Върховния съд, както и по изключение всяко друго лице, което е създадо трайна и дълбока емоционална връзка с починалия и търпи от неговата смърт продължителни болки и страдания, които в конкретния случай е справедливо да бъдат обезщетени.

В този смисъл установени са елементите от фактическия състав на чл.226 ал.1 от КЗ /отм./: Ищецът е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се психически болки и страдания от настъпилата смърт на неговия вуйчо – Г. Р., като родствената връзка се установява от представеното удостоверение изх. № 151/21.11.2019г. на с. П., общ.С.. Вредите са причинени виновно, в резултат на противоправно поведение на водача на товарен автомобил марка М. с рег. № ***** - Й. ЕНЧ. П., който е нарушил правилата за движение по пътищата /като последният факт, както и механизмът на ПТП, подробно описан в първоинстанционното решение, не са спорни в настоящето производство/. Извършването на деянието, неговата противоправност и виновността на дееца, са установени по задължителен и обвързващ гражданския съд ред по смисъла на чл.300 от ГПК, с оглед постановената и влязла в сила присъда №33/11.04.2017г. по НОХД №2649/2016г. на ОС Пловдив /приложена по делото/. Налице е причинна връзка между противоправното поведение и причинената вреда. Или установено е по безспорен начин наличието на причинена вреда, представляваща предпоставка за настъпването на гражданските последици от деянието. Такива граждански последици са претърпените от пострадалия или при настъпила смърт – от неговите близки, неимуществени вреди, за които в наказателното производство не е предявен граждански иск.

Установен е и специфичният елемент на визираната в чл.226 ал.1 от КЗ /отм./ във вр. с чл.223 ал.1 от КЗ /отм./ функционална отговорност на застрахователя, обусловена от наличието на валидно застрахователно правоотношение, породено от договор за застраховка „Гражданска отговорност” – със застрахователна полица от 23.03.2015г. , валидна от 29.03.2015г. до 28.03.2016г.

Отчитайки функционалната обусловеност на задължението на застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ за обезвреда на пострадалото лице от съдържанието и размера на деликтното обезщетение, дължимо от застрахования делинквент по реда на чл.45 от ЗЗД, то и в

хипотезата на упражнено по реда на чл.226 ал.1 от КЗ /отм./ пряко право е приложим въведеният с чл.52 от ЗЗД принцип за справедливост. В този смисъл размерът на обезщетението за репарирание на претърпените неимуществени вреди следва да се определи съобразно разпоредбата на чл.52 ЗЗД – по справедливост – при преценка на редица конкретни обстоятелства от обективна и субективна страна. С оглед спецификата на отговорността по чл.45 ЗЗД такива обстоятелства са характерът на увреждането, последиците, възрастта на увредения, общественото му положение. При определяне размера на претърпените неимуществени вреди следва да се има предвид и личният характер на тази претенция, свързана пряко с изживяванията и личността на този, който понася вредите.

При преценката на личния характер на претенцията за репарирание на неимуществени вреди, настъпили вследствие смърт на родственик, свързана пряко с изживяванията и личността на този, който понася вредите, както и връзката между пострадалия и претендиращия обезщетение, съобразявайки гласните доказателства, въззивната инстанция намира, че справедлив паричен еквивалент за претърпените от ищеца болки и страдания, свързани със загубата на изключително близък човек, е сумата от 20 000лв. Това обезщетение съответства на уредения в чл.52 от ЗЗД принцип за справедливост, обусловен от възрастта на увреденото лице - отчитайки, че, според данните по делото, Г. Р. е бил на 73 години, отношенията между вуйчо и племенник, описани по-горе, внезапността на такова трагично събитие. Искът за разликата до 50 000лв. се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен. В тази насока се съобразява обстоятелството, че към момента на настъпване на смъртта двамата – пострадал и претендиращ са имали свой собствен – самостоятелен живот и семейства. От страна на ищеца не са депозиран доказателства за други негативни последици от трагичното събитие в здравословен и психологичен аспект.

Неоснователно е изразеното от въззиваемата страна становище, че Тълкувателно решение №1/21.06.2018г. на ВКС по т.д. №1/2016г. на ОСНГТК не намира приложение, тъй като не урежда правоотношения, които са заварени. Сключването на договора за застраховка и настъпването на застрахователното събитие преди приемане на тълкувателното решение не изключва приложението му. По аргумент на разпоредбите на чл.46 от ЗНА, предмет на тълкуване е правната разпоредба. Тълкувателните решения не са

нормативни актове, а теорията ги възприема като източник на правото, доколкото тълкувателните решения косвено са задължителни за всички правни субекти. Тълкувателните решения служат за уеднаквяване на съдебната практика, с оглед гарантирането на правилното и еднакво приложение на законите спрямо всички, независимо от момента на настъпване на юридическия факт. С ТР №1/21.06.2018г. на ВКС по т.д. №1/2016г. на ОСНГТК не се изоставя даденото тълкуване с Постановление №4/1961г., №5/1969г. и №2/1984г., а се разширява даденото с посочените тълкувателни актове тълкуване. Тълкувателното решение не е свързано с промяна на тълкувана правна норма или свързани с нея други правни норми, за да се уеднаквява действието на тълкувателното решение с действието на променената правна норма.

Неоснователно е и възражение на въззивяемата страна за приложимост на разпоредбата на пар. 96 ал.1 от ПЗР на ЗИДКЗ /ДВ бр. 101/2018г., в сила от 07.12.2018г./, касаеща размера на обезщетението. Съгласно пар. 96 ал.1 от ПЗР на ЗИДКЗ, до влизането в сила на наредбата за утвърждаване на методиката по чл.493а ал.2, обезщетението за претърпените неимуществени вреди на лицата по чл.493а, ал.4 – разширения кръг лица, се определя в размер до 5 000лв. Съгласно пар. 96 ал.3 от ПЗР на ЗИДКЗ, размерът на обезщетението за претърпените неимуществени вреди от разширения кръг лица за предявените от тях съдебни претенции в периода от 21 юни 2018г. до влизането в сила на този закон /ДВ бр. 101/2018г., в сила от 07.12.2018г./ се определя по ал.1, като тези лица могат да оттеглят своите иски без съгласието на ответника и не носят отговорност за разноски за прекратената част от иска. Исковата молба е предявена на 09.11.2020г. /т.е. – след 07.12.2018г./. Невъзможността обезщетението за неимуществени вреди за разширения кръг правоимащи да се ограничава с лимитни стойности, се извежда от принципите на справедливост, визирани в чл.52 от ЗЗД, от които следва, че обезщетението за неимуществени вреди възмездява страданията и загубата на морална опора и подкрепа, понесени от увредените, вследствие смъртта на техен близък. Това разбиране в по-пълна степен съответства и на прокламираните в Конституцията на РБ основни права на гражданите – чл.56 от КРБ - всеки гражданин има право на защита, когато са нарушени или застрашени негови права или законни интереси, така и на основните принципи, общи за правото на държавите членки на ЕС в областта на

извъндоговорната отговорност. Правото на ЕС не предвижда максимални лимити, а минимални стойности на обезщетение за неимуществени вреди. В Директива 2009/103/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16.09.2009г. относно застраховката „Гражданска отговорност“ при използването на моторни превозни средства и за контрол върху задължението за сключване на такава застраховка, са посочени минималните застрахователни суми по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“. Съгласно чл.9 ал.1 от Директива 2009/103/ЕО, минималните застрахователни суми в случай на телесно увреждане са в размер на 1 000 000 евро за един пострадал и 5 000 000 евро за събитие, независимо от броя на пострадалите. /Такива са и предвидените минимални застрахователни суми в предходните Директива 72/166/ЕИО и Директива 84/5/ЕИО, кодифицирана с Директива 2009/103/ЕО/. Според чл.9 ал.2 от Директива 2009/103/ЕО, ако е необходимо, държавите-членки могат да въведат преходен период, приключващ най-късно на 11 юни 2012г., в рамките на който да приведат техните минимални застрахователни суми в съответствие с размерите, предвидени в първа алинея.

В случая приложение намира и разпоредбата на чл.633 от ГПК, регламентираща действието на решението по преюдициалното запитване, а именно - решението на Съда на Европейските общности е задължително за всички съдилища и учреждения в РБ. Отговор на преюдициално запитване, относимо към конкретното възражение, се съдържа в решение на Съда на ЕО от 24.10.2013г. по дело С – 277/12/V. D. срещу В. А., постановено по преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от съд от Л.. Съгласно т.2 от диспозитива на решението, чл.3, пар.1 от Директива 72/166 и чл.1, пар.1 и 2 от Втора директива 84/5 трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ при използването на моторни превозни средства покрива обезщетението за неимуществени вреди, дължимо съгласно националната правна уредба на гражданската отговорност за смъртта на близки членове на семейството, настъпила при пътно транспортно произшествие, само до определена максимална сума, която е по-малка от посочените в чл.1, пар.2 от Втора Директива 84/5.

По изложените съображения обжалваното решение следва да бъде

отменено в частта, с която е отхвърлен искът за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди до размера на сумата от 20 000лв., ведно със законната лихва, считано от 06.11.2017г. Следва да се постанови решение, с което исковата претенция в посочения размер и акцесорната претенция за посочения период да бъдат уважени.

Решението в частта, с която е отхвърлен искът за обезщетение за неимуществени вреди за разликата над 20 000лв. до 50 000лв., ведно със законната лихва, считано от 06.11.2015г., макар и по други съображения, следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора следва да бъде отменено решението и в частта, с която Я. Г. Я. е осъден да заплати по сметка на Окръжен съд Пловдив сумата 2 000лв., държавна такса, както и 1 000лв. разноски, заплатени от бюджета на съда. Следва да се отмени решението и в частта, с която Я. Г. Я. е осъден да заплати на ЗАД „А.“ направените по делото разноски в размер на 220лв. и да се присъдят наново разноски по съразмерност.

Ищецът не е представил доказателства за сторени разноски в първоинстанционното производство, както и списък по чл.80 от ГПК за такива. /Представеното пълномощно л.63 по делото не съдържа уговорено адвокатско възнаграждение./ Ето защо не следва да се присъждат разноски в полза на ищеца.

Съгласно представения списък на разноските по чл.80 от ГПК ответникът е сторил разноски в размер на 220лв. Съразмерно с отхвърлената част от иска следва да му бъдат присъдени разноски в размер на 132лв.

При този изход на делото, на основание чл.78 ал.6 от ГПК ответникът следва да заплати в полза на бюджета на съдебната власт държавна такса за производството пред първата инстанция в размер на 800лв. и съразмерно с уважената част от иска – разноски, сторени от бюджета на съдебната власт – 400лв. Въззиваемата страна следва да заплати и държавна такса за производството пред въззивната инстанция в размер на 400лв.

Жалбоподателят не е представил доказателства за сторени разноски и във въззивното производство и такива не следва да се присъждат.

По съразмерност следва да се присъдят разноски на въззиваемата страна - юрисконсултско възнаграждение в размер на 100лв., съгласно чл.78

ал.8 от ГПК, във вр. с чл.37 от ЗПП, във вр. с чл.25 ал.2 от НЗПП.

Водим от изложеното и на основание чл.271 ал.1 от ГПК и чл.270 ал.3 от ГПК, Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №260469/16.12.2021г., постановено по търг. д. №706/2020г. по описа на Окръжен съд Пловдив, в частта, с която е отхвърлен предявеният от Я. Г. Я. против ЗАД „А.“, ЕИК ***** – С., иск за заплащане на сумата 20 000лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, болки и страдания, преживени в качеството му на племенник, от смъртта на Г. Н. Р., починал на 06.11.2015г. вследствие на ПТП, причинено виновно от Й. ЕНЧ. П. от гр. П., при управление на товарен автомобил марка М. с рег. № *****, ведно със законната лихва върху посочената главница, считано от 06.11.2017г. до окончателното плащане; в частта, с която Я. Г. Я. е осъден да заплати на ЗАД „А.“ направените по делото разноси в размер на 220лв.; в частта, с която Я. Г. Я. е осъден да заплати по сметка на Окръжен съд Пловдив сумата 2 000лв., държавна такса, както и 1000лв. разноси, заплатени от бюджета на съда, вместо което **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА ЗАД „А.“ АД, ЕИК ***** да заплати на Я. Г. Я. с ЕГН***** сумата 20 000лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, болки и страдания, преживени в качеството му на племенник, от смъртта на Г. Н. Р., починал на 06.11.2015г. вследствие на ПТП, причинено виновно от Й. ЕНЧ. П. от гр. П., при управление на товарен автомобил марка М. с рег. № *****, ведно със законната лихва върху посочената главница, считано от 06.11.2017г. до окончателното плащане.

ПОТВЪРЖДАВА решение №260469/16.12.2021г., постановено по търг. д. №706/2020г. по описа на Окръжен съд Пловдив в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА ЗАД „А.“ АД, ЕИК ***** да заплати в полза бюджета на съдебната власт държавна такса за производството пред първата инстанция в размер на 800лв., разноси, сторени от бюджета на съдебната власт – 400лв., както и държавна такса за производството пред въззивната инстанция в

размер на 400лв.

ОСЪЖДА Я. Г. Я. с ЕГН***** да заплати на ЗАД „А.“ АД, ЕИК ***** разноси за първоинстанционното производство в размер на 132лв., както и разноси за въззивното производство в размер на 100лв.

Решението е постановено при участието на Й. ЕНЧ. П. с ЕГН ***** в качеството му на трето лице-помагач на ЗАД „А.“, ЕИК *****.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____